

Og så om udsattes mænds muligheder: Jeg glemmer aldrig et møde, vi havde med Foreningen Far i Ligestillingsministeriet. Tre repræsentanter mødte frem og fremlagde problemerne ganske sagligt. At mænd i skilsmisser har det rigtig svært, fordi statsforvaltningerne per automatik favoriserer kvinder. At det er meget forkert, at mor automatisk får børnene fra det offentlige. At der bliver spekuleret i at blive bopælsforældre. Stille og roligt og sagligt.

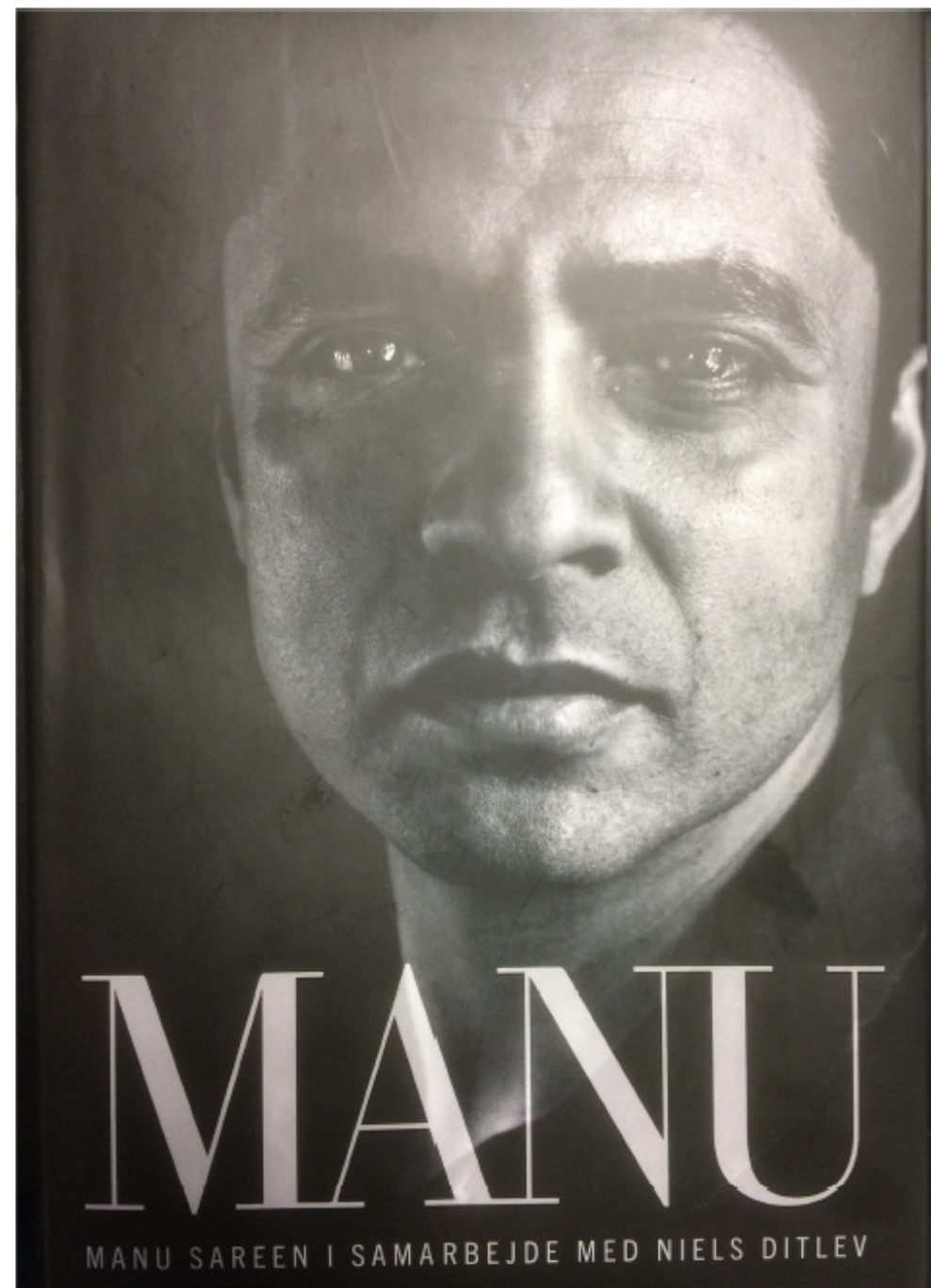
Da de var gået, kiggede et par af embedsmændene fra Ligestillingsministeriet, alle kvinder, på hinanden og på mig, og en af dem sagde:

“Det er typisk sådan nogle forsmåede mænd! Man kan mærke, at de er bange for kvinder.”

Øh, hvad! Tænk, hvis jeg havde sagt sådan om de kvindeorganisationer, der kom på besøg. Typisk forsmåede kvinder.

Der er sådan en tendens til at latterliggøre mænds ‘ligestillingsproblemer’. I ministeriet talte man ikke med samme respekt om mandeforskere. For eksempel Hans Bonde, som i årevis og i et meget respektfuldt sprog har kæmpet for at gøre opmærksom på, at der er mange mænd i krise i vores samfund, fordi det langt hen ad vejen er indrettet til kvinder. Interessant pointe, som ligestillingsfolk jo bør tage alvorligt. Men der blev bare grint ad ham.

For eksempel har det vist sig, at en del mænd har svært ved at begå sig i sundhedssystemet, fordi de ikke kan de koder, som man bruger der. Resultatet er, at mænd ofte kommer for sent til lægen med alvorlige sygdomme, og det koster både mændene og samfundet dyrt.



MANU

MANU SAREEN I SAMARBEJDE MED NIELS DITLEV